

[Ministeren for kulturelle anliggender]

de mere rummelige rammer at udfolde vores kulturpolitik inden for.

Men når det er sagt, må jeg sandelig kraftigt understrege, at jeg i meget høj grad påskønner regeringens vilje til at holde en beskyttende hånd over vores kulturpolitik. Kulturministeriet er nok det af samlige ministerier, som er blevet mest skånsomt behandlet under de nødvendige indgreb, som i dette folketingsår har været nødvendige. Det har det været, fordi man i socialdemokratiet meget gerne vil styrke vores kulturpolitik, og det har det været, fordi man har erkendt, at en lille organisme, et, hvad størrelse angår, begrænset ministerium dårligere tåler begrænsninger end de større.

Så har hr. Poulsgaard ligesom andre efterfølgende omtalt Chr. Braad Thomsens film »Den man elsker«, og det er jo rigtigt, at her har vi en kortfilm om noget, som mange mennesker ikke kan lide. Den behandler emnet på en måde, som mange mennesker ikke bryder sig om, og derfor kommer der protester over, at den er blevet støttet af det offentlige. Noget, vi ikke kan lide selv, må det offentlige ikke støtte. Om det spørgsmål må jeg for det første sige, at hvis hr. Poulsgaard eller andre, som har omtalt dette forhold, mener, at der med denne film er sket en overskridelse af straffeloven, er der jo ingen tvivl om, hvad den pågældende må foretage sig. Men med hensyn til en vurdering af dens kvaliteter nytter det ikke noget at klage til kulturministeren.

Forholdet er det, at efter film- og biografloven har vi en fortrinlig ordning, hvorved bestyrelsen for filmcentralen og også bestyrelsen for filminstitutet er den myndighed, der selvstændigt bestemmer, om et filmprojekt skal gennemføres eller ej, og om filmen skal distribueres eller ej, og de afgørelser kan ikke indbringes for kulturministeren. I hvert fald vil jeg, navnlig i betragtning af de antydninger, der i nogle ordførertaler har været om en formynderisk tendens, meget, meget klart tage afstand fra, at man skulle forsøge at gøre kulturministeren til en slags øverste censurinstans, hverken for film eller for andre værker, som indeholder ytringer af den ene eller den anden art.

Den debat, der udspandt sig efter hr. Poulsgaards indlæg, lyttede jeg til med interesse, og det var mig en glæde at høre, at en del af de ordførere, der tog del i debatten,

lagde en mere positiv indstilling for dagen til regeringens kulturpolitik end de pågældende gjorde i deres egne indlæg. Det føler jeg mig opmuntret af.

Når fru Ingerlise Koefoed mener, at min redegørelse har været uforpligtende, så vil jeg sige: nej, det er en forpligtende redegørelse. Forholdet er det, at konkretiseringerne af denne redegørelse finder sted og skal finde sted igennem et fortløbende lovgivningsarbejde, som fru Ingerlise Koefoed tager meget engageret del i både her i salen og i kulturudvalget. En kulturpolitisk redegørelse skal ikke have form af lovttekster, men skal netop give almene synspunkter og en beskrivelse af den øjeblikkelige situation.

Fru Ingerlise Koefoed omtalte vores initiativ med muligheden for lokal radio- og TV-aktivitet, og også som et svar på antydningerne om formynderiskhed vil jeg sige, at for mig er dette forsøg et meget vigtigt led i udviklingen af nærdemokratiet og derfor af meget stor betydning.

Fru Ingerlise Koefoed og andre har talt om det, vi har kaldt et »Center for aktuel kunst«, og fru Ingerlise Koefoed sagde, at vi måtte have et stort museum for både udenlandsk og dansk moderne kunst efter svensk model. Jeg kan kun dertil svare, at jeg ville intet hellere, hvis mulighederne eksisterede. Det gør de ikke realistisk, og det, jeg derfor har valgt, er at påbegynde udviklingen af åbne værksteder, og af et center, hvor det er muligt at påbegynde en samling af helt aktuel dansk kunst, som muligvis vil kunne være del af en stamsamling i et fremtidigt museum.

Mit sigte med at udvikle disse ting er i meget høj grad, at jeg ønsker at medvirke til, hvis det er muligt, at forbedre de bildende kunstneres øjeblikkelige vilkår. Det er vanskeligt for de bildende kunstnere, der endnu ikke er slået igennem og er blevet berømte, at gøre sig gældende, at få deres værker set og derved solgt. Jeg håber, at et sådant aktivt hus med åbne værksteder og udstillingsmuligheder kan medføre et større salg af den kunst, der fremstilles i dag. Kunststøtte er til enhver tid nødvendig, men en støtte, så den enkelte kunstner kan realisere sine arbejder, når han ønsker det, er dog meget bedre.

Fru Ingerlise Koefoed talte også om børnekultur og om Børneavisen. Jeg kan om det sige, at vi sandelig har holdt hånd om Børne-